

A. OPREŠNIK

DEVOJKA

*P*odje čovek gradom.
Prati ga uporna senka, čudniš,
neljudiški oblika. Senka postaje
veča, velika i čovek se gubi u
njenoj praznoj veličini. Na ulici
je žena. Sama. Preteška je tu-
ga ženskog srca. Lakša je, ako
je podeli sa jednom, sa dve ili
sa svim ženama sveta. Pogled
se zaustavi na crnim prugama
pričekanim ţa belinu cikrvenog
zida. Korak se spotakne o njihove
bledunljave zenice, o osmehi tif, nesamopouzdan. Na
putu ili stolu ostao je zaboravljen
cvet, možda delić nećije
divne ludorije.

Ankica Oprešnik

*K*ada vizuelni simboli koja je nastala iz unutrašnjih grčenja, a predmetnost i posmatrač pronalazi u njima izraženu vlastitu želju, tada delo potvrđuje svoju autentičnost.

Kroz grafike Ankice Oprešnik vijuga jasna krvulja ispletena lirikom, potmurom tugom, zanesenom radošću. Sve ovo ona iznosi iz zatonulog prostora u kome se kreće. Od krša vremena otkida Ankica Oprešnik trenutke zanesenosti, bolne i radosne, oblikujući ih u crno-belu likovnu simboliku. Ona ne izražava konvenionalnu lepotu, nego postavlja novu, dinamičnu,

likovna umetnost

tička opsesija. U ovim liku. U njenom čelu viju se vizije, ona ih iz njega čupa, prepliće u oduševljenju što ih je ulovila u oku, obelodanjujući ih u okrutnoj radosti koja je otškočna daska za dalje potlete i nalaženja.

U Ankicinim realizacijama pevaju uspomene i preko njihovog praga ona tuži svoju tužaljku koja se preporuđa u tmurnu sanjariju.

Kad traži niti za realizaciju Ankica Oprešnik tone u tamu i iz tog ronjenja izvlači kapi svetlosti, pa ih izliva po krošnjavim rukama, ramenima i glavama svojih granatnih, stablastih figura. Njene žudnje su rasejane po kućama rođnog mesta Vitez, po granama, ljudima, cveću i raskriljenim pticama. U svome traženju Ankica Oprešnik je najličnija u ciklusu žena. Te lomne ruke hvataju se za pruge svetlosti, ali senke ih lišavaju slobode i izlaza iz zatočenosti.

U vizijama grada, kada ulične svetiljke bledilom igraju po oblicima sličnim ljudskim figurama, shvatljivo tek tada, da se Ankica Oprešnik ne upušta u isključivu vizuelnost, nego gradi novu likovnu simbo-

grmljavina, a u senovitim zatonima koji se kriju u gradskim četvrtima, možda skriveni u krošnjama ili sočima, gde prodire svetlost zvezda, otkriva tugu, radost ili rasejanu žudnju za bitisanjem. I u naizgled mirnim vodama vremena Ankicu Oprešnik zapljuškuje val tuge pa se ona lomnim rukama hvata za nejako granje. Čuvam u svojim očima sve siluete Ankice Oprešnik, jer volim njihove skladove, te čvrste narcfe u kojima su postavljena pitanja vrhovnog napora ka novim sintezama. Utapam u svoje zenice zasenjene prostore i opruge svetlosti, te prepletene razborite veze isklesane u harmoničnu celinu. Sjajne, prostrte fleke ženskih oblika potsećaju me na bele rude čiju plemenitu gradju para cveće i ptice. Ambijent dopunjuje pozadinu zasejana arabskom kuća uhvaćenih u mreže kamenog čutanja, a napuklo nebo preti teretu nedorecenog o kosmosu. Verujem u traženje Ankice Oprešnik, njeno poniranje u dubine, to tumaranje po sećanjima u potrazi za oblicima, da njima ureže svoje otiske na osnovu postojanja. Njena kruženja po prostoru, hvatanje ritmova po zemlji i svemiru i upisivanje svojih tragova. Sigurna sam da je to potpuni doživljaj nastao iz opažanja sveta i introspekcija u suštini življenja.

Bogdanka POZNANOVIĆ

muzenjunk A.

A. OPREŠNIK U GRADU

